

Drinkarens hem

Ut - i en dal en hyd - da låg, det
 var ett nö - dens hem, _____ och
 lyc - kan där man ald - rig såg, den
 nåd - de ald - rig dem _____ som
 bod - de där, ack man - nen var en
 drin - ka - re så svår. _____ Då
 ej i hu - set det fanns bröd, man
 nö - den nog för - står. _____

Vid slocknad hård hon sitter där
 så ensam tänd av sorg.
 Ett barn i famnen ömt hon bär,
 och mannen borta är.
 Han kommer hem båd' rusig, vred
 som av en ond besatt,
 och jagar båda hjärtlost ut
 i mörk och dyster natt.

Hon gråter, beder; snälla du,
 var ej så hård mot mig.
 Jag är så sjuk, jag är så svag,
 o Gud förbarma dig!
 Här är ditt barn, det hör dig till,
 det ju din gosse är,
 men hän därpå ej höra vill,
 han ryter blott och svär.

Hon måste ut i köld och snö
 uti den kalla natt.
 Ej många steg hon går förrän
 hon faller ned så matt.
 Sitt barn hon trycker till sin barm
 och ropar: Gud mig hör,
 men sjunker neder med sitt barn
 i drivan kall och dör.

Och nästa dag då solen ler
 en själ har flytt till Gud.
 Förgråtet öga ser ej mer,
 det hörs ej klagoljud.
 Då kommer han, den grymme man,
 och barnet sitt han ser,
 och då han det ur drivan tar
 det som en ängel ler.

Säg du min vän, som detta hört,
 säg vill du dricka mer
 den dryck som härjar hus och hem
 och endast sorgger ger?
 Slit genast modigt satans band,
 bliv ej mer lastens träl.
 Låt glaset stå och fly till Gud
 så går dig allting väl.